

**TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK**

ZVRÁCENÝ

Jodi Ellen Malpasová

xyz

Zvrácený

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Zvrácený – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jodi Ellen Malpasová

ZVRÁCENÝ

TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK

xyz

Prolog, první část

JAMES

MIAMI – PŘED DVĚMA LETY

Temnota už není tím, čím bývala. Ne pro mě. Stala se až nepříjemně stálou součástí mého života. Každý den – temný. Každá myšlenka – temná. Každý krok – temný. Kdysi to bývalo děsivé. Nevítané.

Teď jsem zosobněná temnota.

A přede mnou se nachází temná řeka. Černota. Nesvítí na ni dokonce ani měsíc, hustá mračna představují neprostupnou překážku pro jakýkoli náznak světla.

Stál jsem na břehu, pozoroval klidnou hladinu a čekal, až mi z těla vyprchá adrenalin. Až se přestanu chvět. Až se mi rozjasní mysl.

Klid.

K ukončení lidského života potřebuji být klidný. Vyrovnaný. Rozvážný.

Potřebuji *být viděn*.

Stáhl jsem si kuklu a nadechl se chladného nočního vzduchu, aby se mi plíce naplnily něčím čistým. Rány vycházející z mého auta mě začínaly vysírat. Ohlédl jsem se přes rameno. „Zavři hubu,“ zavrčel jsem našťavně. Ty jeho prosby o milost by mě mohly pobavit. On se snad opravdu domníval, že bych si to mohl rozmyslet. Že to ubohé kňourání by mohlo jeho osud změnit. Naštěstí pro něj mě to jenom ještě víc vytočilo. Změna jeho osudu byla stejně tak nepravděpodobná jako můj návrat ke světlu.

Nulová šance.

Naposledy jsem potáhl z cigarety, odhodil ji do řeky, otočil se a zamířil zpátky k autu. Zprudka jsem otevřel dveře. Ztuhl a přestal sebou na zadním sedadle mrskat. Pytel, který měl natažený přes hlavu, se rytmicky nadouval a zase splaskával, jak muž přerývaně dýchal. „Je čas zemřít,“ zašeptal jsem, popadl ho za paži a vytáhl ho ven do šterku.

„Ne, ne, prosím! Udělám všechno, co řeknete.“ Dokonce i jeho irský přízvuk mi lezl na nervy, a to jsem kdysi míval pro irskou melodičnost slabost. Teď mě jednoduše naštvete, kdykoli někdo promluví, protože snad nikdo na tomto světě nemá pořádně co říct. Žádné pravdy. Jenom lži.

Dřepl jsem si před něj. On se svíjel na bříše a dřel si svázané ruce o ostré kamení. Stáhl jsem mu z hlavy pytel. Muž znehybněl a mrkal do země.

Nevidí mě. To nepůjde.

Narovnal jsem se a nakopl ho špičkou boty do boku, abych ho přinutil převrátit se na záda. Podíval se na mě, všechny svaly v obličeji sevřené strachem, oči vytřeštěné. „Kdo jste? Kdo vás poslal?“ blábolil.

Vytáhl jsem z kapsy nůž a pomalu s ním otáčel, až se krásně zatřpytil v měsíčním světle. Zvedl jsem hlavu. Mraky se rozestoupily. Skvělé načasování. *Být viděn.* „Nikdo mě neposlal.“ Opět jsem si dřepl a pozoroval os tří nože. „A na tom, kdo jsem, nezáleží.“ Zadíval jsem se na něj. „Stejně zemřeš.“ Jediný přesný pohyb a rozřízl jsem mu obličej tak, že když začal kvičet bolestí, roztrhly se mu tváře. Ten pronikavý zvuk, z něhož tuhne krev v žilách, ještě víc rozdmýchal můj hněv.

Vytáhl jsem zbraň a rozvážně nasazoval tlumič, pěkně pomalu, zatímco moje oběť sebou zmítala v prachu

a hlíně a žadonila o milost. Žádná milost. Pro mě ani pro něj. Strčil jsem mu hlavě do rozkroku.

„Ne, prosím!“ ječel a z úst mu prýštila krev.

„Ty chceš vědět, kdo jsem?“ zeptal jsem se a on na chvíli ztichl. „Nikdo neví, kdo jsem.“

Konečně mu to došlo. „Ne.“

„Ano.“ Pomalu jsem stiskl spoušť a zvuk kulky opouštějící komoru, stejně jako řev, vyvolaly úsměv na mé tváři.

„To stačí, Kele.“

Ohlédl jsem se přes rameno a spatřil stín jednoho z mála lidí, které mám rád. „Přišlas mi pokazit zábavu?“

„Dokonči to.“

S povzdechem jsem vyměnil pistoli za nůž. „No jo.“ A pomalu jsem mu prořízl hrdlo. Do hloubky. Jedním tahem.

Byl mrtvý.

Pak jsem mu vyřízl jazyk, vstal jsem a otřel si nůž do pytle, který měl předtím na hlavě. Prohmatal jsem mu kapsy, vytáhl z nich levný mobil a hodil ho Goldie. „Odemkni ho.“ Chytil jsem svou oběť za nohy a táhl ji k řece. Kopl jsem do něj a do nočního vzduchu se ozvalo šplouchnutí, jak tělo dopadlo na vodní hladinu. Díval jsem se, jak klesá ke dnu. „Cítím se mnohem líp,“ oznámil jsem vodě.

„Jako vždycky, to jsem ráda.“

Ano, cítím se líp, oba ale víme, že potřebuju víc než jen smrt. Klid. Uspokojení. Vytáhl jsem telefon a poslal Beth zprávu, abych si zajistil program na zbytek večera. „Budu potřebovat trochu soukromí,“ řekl jsem a vydal se k odchodu. Radost z posledního úlovku rychle vyprchala. Zvedl jsem hlavu k obloze. Mraky se vrátily. Měsíční světlo zmizelo.

Povědomé.

Strávil jsem v temnotě tolik času, že jsem se sám stal temnotou.

Vrátil jsem se do bytu, zapálil svíčky na psacím stole, posadil se na židli a dýchal, klidně a uvědoměle. Srdeční tep se mi zklidnil. Až tak, že jsem necítil jeho tlukot.

Ten potřebuju cítit.

„Kde sakra je?“ zabručel jsem, opřel si lokty o okraj skla a pozoroval jeden mihotavý plamínek, uchvácen jeho září. Bezděky jsem natáhl ruku, podržel ji nad ohýnkem a vnímal jeho žár.

Pozoruju.

Vnímám.

Klap, klap!

Stáhl jsem ruku a ohlédl se ke dveřím pracovny, protože jsem uslyšel známé klapání podpatků na podlaze. Sfoukl jsem svíčky, přesunul se ke schodišti a zastavil se na podestě. Dole jsem viděl Beth, jak si nalévá vodu.

Díval jsem se na ni a přemýšlel, co ji v životě pohání vpřed. Já vím, proč dělám to, co dělám. Dělám to proto, že jinak jsem v životě naprosto neviditelný. A takhle jsem vidět.

„Budu ve sprše,“ promluvil jsem a ona zvedla hlavu. „Přijď za mnou za deset minut.“ Odešel jsem smýt ze sebe pach smrti a připravit se na další úlevu.

Ale nejdřív...

Vrátil jsem se do pracovny, vytáhl ze zásuvky ve stole sluchátko bezdrátového telefonu, opřel se o stůl a vytočil číslo agentky FBI Jaz Hayleyové. Zvedla to rychle. Jako vždycky. „Dneska najdete jednoho v řece,“ ohlásil jsem jí klidně. „Myslím, že mu říkají Had.“

„Do prdele,“ vydechne. „Musíš s tím přestat.“

„Nikdy.“

„Tak tě zastavím já.“

„Nenuťte mě vás zabít, Jaz,“ upozornil jsem ji. „Začínáte se mi líbit.“ Zapnul jsem řadu obrazovek na stěně a projížděl tváře desítek lidí. Představoval jsem si, že Jaz Hayleyová má podobný seznam, akorát že v něm vyčlenila speciální místo pro mě. Nejspíš úplně na nejvyšším místě. Taková škoda, že neví, jak se jmenuju. Jak vypadám.

Kdo jsem.

„Trhni si,“ sykne.

Usmívám se. „Co máte dneska večer v plánu?“

Lehký smích prozradil, jak ji rozčiluju. Deptám. „Chystám se s dcerou malovat nový byt. A vybírat šaty pro družičky na její svatbu. Ale to už přece víš, ne?“

„Bude se vdávat,“ odtušil jsem, jako bych to už nevěděl. „To si určitě nechcete nechat ujít.“

„Nevyhrožuj mi,“ varovala mě a já roztáhl rty do ještě širšího úsměvu. „Jamesi,“ dodala klidně.

Dobrá nálada mě okamžitě přešla, protože jsem právě slyšel své jméno. Přesněji jedno z nich. *Co?* A hlavně *jak?* Ano, tahle ženská je nadaná agentka FBI. U vstupních testů excelovala a po kariérním žebříčku stoupala raketovým tempem. Ale přece to není jasnovidka.

„Jamesi *Kelly*.“ Příjmení doplnila jako další úder, aby zdůraznila, že ona si jen tak nehraje.

„Raději používám Enigma,“ namítl jsem tiše.

„Nebo Kellene Jamesi?“

Neubráníl jsem se překvapenému nádechu. Navíc se *nemůžu* zeptat, jak to ví. Přece jí nedopřeju to zadostiučinění, s nímž by popisovala, jak na to přišla. Ale jak to do prdele zjistila?

„Ego ti nedovolí zeptat se, jak jsem na to přišla?“ pokoušela mě. Přesně poznala, na co myslím. Jako vždy.

ky. To ten pitomý šestý smysl. Stěhování Jaz Hayleyové z New Yorku do Miami mě pěkně naštválo. „Tak já ti to povím,“ pokračovala. „Přemýšlela jsem, kdo by mohl mít tak zoufale spadeno na Medvěda. Kdo by mu chtěl dělat problémy a zabíjet jeho muže? Zabít jeho? Další pašerák? Ne. Tohle vypadá spíš jako pomsta. A tak jsem pátrala dál.“

„Je mi jasný, kam tím míříte.“

„Ohromený? Já tedy svým výkonem ohromená jsem. Pátrání mě zavedlo až do Londýna, Jamesi. Zavedlo mě na panství, kde rodina Spencera Jamese uhořela zaživa. Všichni prohlášeni za mrtvé. Ale co když jeden přežil? Asi ne přímo ten showman Spencer James, na to zníš příliš mladě, ale možná jedno z jeho dětí? Kdo by mohl bažit po pomstě víc než někdo z nich?“ Spokojeně se zasmála a já zaskřípal zuby. „Jsi jeho syn a chceš Medvěda zabít, protože vyhladil tvoji rodinu,“ dodala a já sebou trhl. „Škoda že nikdo neví, co je ten Medvěd zač.“

„Já na to přijdu.“

„Nechám si tuto informaci jako pojistku, stejně jako pár dalších věcí, jestli víš, co myslím.“

Pár dalších věcí? Co jako? Už jsem se nechtěl ptát. Bylo mi naprosto jasné, co myslí. Chce si ze mě udělat práskače. „Co naznačujete, agentko Hayleyová?“

„Naznačuji, že jsi zahnaný do kouta.“

Krev se mi vařila nebezpečným hněvem. Zahnaný do kouta. Nemůžu si dovolit být takhle někomu vydaný na milost. „Opatrujte se, agentko Hayleyová,“ procedil jsem varovně a zavěsil. „Do prdele!“ Zahodil jsem sluchátko takovou silou, že rozbilo skleněné dveře mé pracovny.

Prolog, druhá část

BEAU

MIAMI – PŘED DVĚMA LETY

Proklestila jsem si davem cestu ze stanice a nadechla se čerstvého vzduchu. Opřela jsem se o zídku a zula si boty. Po dvanáctihodinové směně jsem měla chodidla jako v ohni a třeštila mi hlava. Rozhlédla jsem se po ulici, jestli někde uvidím mámu. Kdo ví, co mě vůbec přimělo kývnout na ten její dnešní malovací večírek.

Jakmile jsem vysvobodila chodidla z bot, sedla jsem si na zídku, vyhrabala telefon a zavolala Oliemu. Hovor spadl rovnou do hlasovky. Koukla jsem na hodinky. Směna už mu začala. „Čau,“ říkám. Zvedla jsem hlavu a zahlédla na křižovatce mámu, jak odbočuje do ulice. „Protáhla se mi směna. V zátoce poblíž Byron Bay se našlo další tělo. Jenom připomínám, že jdu k mámě pomoci jí vymalovat byt a vybírat šaty pro družičky. Asi u ní přespím, když stejně pracuješ celou noc. Uvidíme se ráno. Miluju tě.“ Strhaně jsem se zvedla a šourala se po chodníku k máminu autu. Nastoupila jsem a sesunula se do sedačky.

„Tvrdá směna?“ zeptala se vesele.

„Brutální.“ Hodila jsem boty na podlahu, protáhla si prsty na nohou, naklonila se k mámě a dala jí pusu. „Co tvůj den?“

„Brutální.“ Usmála se, ale jenom na oko. Jako vždycky od té doby, co se na nás táta vykašlal. „Spousta práce se spoustou chlapů.“

Zasmála jsem se jejímu upřímnému humoru. „Proč brutální?“

„Pitomej Danny Black,“ zabručela a rozjela se.

„Danny Black?“ zopakovala jsem. „Brit? Vždyť ten je mrtvej.“ Už přes rok.

„Jo, a každý podělanej kriminálník na planetě to bere jako zelenou k stěhování do Miami.“

„Aha.“

„Byla jsem na nákupech.“ Ukázala za sebe na zadní sedačku. Ohlédla jsem se. Barva. Spousta barvy. Povzdechla jsem si a ona se ušklíbla. „Člověk si u toho hezky odpočine,“ řekla a já si odfrkla nad máminou představou relaxace. „Však uvidíš.“

„Kde je víno?“

„Sakra,“ procedila a praštila dlaní do volantu. „Vino. Já věděla, že jsem zapomněla něco důležitýho.“

Usmála jsem se, ale vlastně jsem moc nevěděla, co si myslet. Poslední dobou zapomínala hodně. Do háje s mým otcem. „Tak se někde zastavíme.“ Vtom mi zazvonil telefon. *My o vlku...* Rychle jsem to típla a otočila mobil displejem dolů.

Máma se na mě úkosem podívala. „Nemůžeš ho zasklívat věčně,“ napomenula mě jemně. „Je to tvůj otec.“

„Nebudu ho zasklívat věčně. Jenom než přijde k rozumu.“

„Zapni si pás,“ přikázala a já poslechla. „Co když *nechce* přijít k rozumu?“

Proč by nechtěl? Byli spolu s mámou přes třicet let. „Tak to není ten chlap, kterýho jsem znala. V New Yorku nám bylo dobře.“

Máma se ke mně otočila. „Ty ses do Miami stěhoval nemusela.“

Unaveně jsem zvedla oči v sloup. „Strejda Lawrence potkal Dextera a přestěhoval se sem. Pak jste se sem přestěhovali i ty s tátou. Nikdo mi v tom městě nezůstal.“ Máma to ví. A taky ví, že bych nemohla bydlet v jiném státě než ona. Než otec, to jo, ale v mámině případě ne.

„To víš, všechno má svůj důvod. Pak bys nejspíš nepotkala Ollieho.“

Ano, můj život šel kupředu, ale ten mámin se vrátil o třicet let zpátky. „Chceš říct, že bych měla tátovi poděkovat?“

Ona vyhybavě pokrčila rameny.

„Je to narcistickéj blb, kterému moc a prachy vlezly na mozek. Už ho nepoznávám.“ Vážně jsem to řekla nahlas? To je jedno, rozhovor skončil. Aspoň podle mámy. Já se ve své hlavě s otcem už mnohokrát pohádala ohledně jeho proměn. Uznávaný obchodník. Uznávaný obchodník, co spí s cizí ženskou. Odstěhuje se k ní. A promenuje se s ní po městě, jako by byla bůhví co. Vždyť je mladší než já, do háje.

„Já asi taky ne,“ vzdychne si máma. „Zítra má narozeniny.“

„Tak já si s jeho narozeninovým přáníčkem nejdřív vytrů zadek.“

„Ale no tak, Beau.“ Máma zavrtěla hlavou a já zcela zřetelně viděla, jakou vede vnitřní bitvu. Nenávidí ho. Můj otec ji ponížil. Zradil ji. Je to silná žena, která denně vede boj s muži. Všichni kriminálníci ve státě Florida museli mít děsnou radost, když se doslechli, že se sem stěhuje agentka Jaz Hayleyová z New Yorku. A přesto se odmítla smířit s tím, že bych ho mohla nenávidět i já.

„Jaké chceš víno?“ zeptala jsem se, když jsem si všimla obchodu před námi. Dost bylo táty. Stačí o něm

mluvit a zvedá se mi žaludek. Odepnula jsem si pás ještě před zastavením, čímž jsem si vysloužila zamračený pohled. „Pardon, agentko Hayleyová,“ utrousila jsem a ona mě plácla přes rameno.

„Což mi připomíná...“ Po očku na mě mrkla.

Získala moji pozornost a věděla to. „Zjistilas něco o výsledcích?“

Její úsměv byl všeříkající. „Prvotřídní výsledek,“ odpověděla pyšně. „Sakra, Beau, patříš mezi pět procent nejlepších v zemi.“ Zajela na parkovací místo a otočila se ke mně. Já byla v šoku. Pět procent nejlepších? Trochu mě to dojalo. Vstupní test FBI první úrovně mě na-prosto pohltit. Vyšťavil mě. Málem mě přivedl do blázince. „Výborně, zlato.“ Natáhla ke mně ruku a setřela mi z tváře slzu.

„Jsem tak ráda, že jsem víc po tobě než po tátovi,“ škytla jsem a objala ji. Cítila jsem, jak se směje. „Díky, mami.“ Bez její podpory, pomoci, a možná i jejích genů bych pár posledních let v žádném případě nedala.

„Tak už dost.“ Vykroutila se mi a uhladila si oblečení. „Máš na sobě uniformu. Žádné objímání.“

„A až se převlíknu?“

Máma se rozesmála. „Brzděte, slečno Croftová. Tenhle test byl jenom první překážka.“

„Neříkej mi tak, jo?“ zabručela jsem, zatímco máma něco lovila zpod sedačky.

„Odměna za úspěch.“ Podala mi hrnek s Larou Croft a já mžourala na obrázek postavy, po které jsem od kolegů dostala přezdívkou. „Jsem tak ráda, že jsem zavrhla tátův nápad dát tě na balet,“ zažertovala.

„A radši jsi mě poslala na karate,“ zasmála jsem se a vzala si od ní hrnek.

„A teď z tebe bude stejně dobrá agentka jako tvoje máma. Jenom mladší a v lepší kondici. A ohebnější.“ Máma nakrčila nos. „Padej pro to víno.“

„Měly bychom otevřít tu lahev Krug, cos dostala k promoci.“ Celé roky ji skladuje v původní dárkové krabici, každý týden ji oprašuje, obdivuje ji a nikoho k ní nepouští blíž.

„Ať tě ani nenapadne se k ní přiblížit.“ Štípala mě do tváří a nasadila smrtelně vážný výraz. „Jedině kdyby na tom závisel tvůj život.“

Zakoulela jsem očima, odstrčila ji a začala se obouvat. „Jednou ji budeš muset vypít.“

„Možná,“ odušila a podívala se na zvonící telefon. Zvedla obočí a otočila se zpátky čelem k volant. „Jdi už. Tohle musím vzít.“

Neptala jsem se, kdo to je. Nikdy se neptám. Technicky sice byla mimo službu, jenže ona je ve službě vlastně pořád. Vystoupila jsem z auta, aby měla klid, a teprve v obchodě si uvědomila, že pořád držím v ruce ten hrnek s Larou Croft.

Podle očekávání se mi dostalo několika podezřívavých pohledů, když jsem si u regálu s alkoholem vybrala jednu lahev červeného a k tomu další lahev bílého. „Oslovujeme,“ prohlásila jsem sama pro sebe a šla k pokladně. Zaplatila jsem, strčila lahve i s hrnkem do tašky a vyšla z obchodu. Cestou jsem se snažila vyštourat v sobě trochu nadšení pro večer s malířskou štětkou.

Vracela jsem se k autu a viděla, že máma pořád mluví. Všimla jsem si jejího výrazu a zpomalila jsem. Moje ledově klidná matka vypadala... vylekaně. Když mě zahlédla, přinutila se k úsměvu, ale ten vzápětí zase zmizel. A vystřídalo ho něco, co jsem u mámy nikdy neviděla.

Hrůza.

Přidala jsem do kroku a spěchala k ní, zatímco ona vypadala pořád vyděšeněji. Pak zvedla ruku, jako by mě chtěla zastavit. To mě samozřejmě přinutilo zrychlit ještě víc.

Co se to děje?

„Beau, ne!“ zaječela.

Taška mi vypadla z ruky a z toho jejího výkřiku mi naskočila husí kůže po celém těle. Ale nohy běžely dál. Srdce mi zběsile tlouklo. Dostanu se k ní a nic mi v tom nezabrání.

A pak se mi před očima rozlila jasná záře.

Hlasitá rána mi rozdrnčela ušní bubínky.

Kůži mi sežehly plameny.

Tlaková vlna mě zvedla z chodníku.

A zahalila mě temnota.

Kapitola 1

JAMES

Miami – současnost

Stál jsem pod sprchou, nehnutě, tělo těžké jako kámen, a horká voda mi stékala po zádech. Mělo by to bolet. Pálit. Kdybych kdysi nepřežil ohnivé inferno. Sklonil jsem hlavu a díval se, jak mezi mými chodidly odtékají poslední zbytky krve zbarvené vody.

Čistý.

Vyšel jsem ze sprchy, obtočil si ručník okolo pasu, vytáhl ze skříňky tělový olej a nalil si trošku do dlaně. Mnul jsem ho v dlaních a zíral na svůj odraz v zrcadle. Adrenalin už vyprchal. Zmizel, opustil mě a nechal po sobě jen další hlad po smrti. Už mi docházejí cíle. Co pak? Můžu jen doufat a modlit se, že se na konci téhle krvavé cesty dočkám vytouženého klidu. Už nedovedu v tomhle světě existovat bez pomsty. A bez pomsty potřebuji klid. Bez obojího se můžu jít rovnou zahrabat.

Začal jsem si vtírat olej do kůže na zátylku. I po tolika letech to pořád bolí.

Ozvalo se zaklepání na dveře koupelny a já se ohlédl. „Co je?“

Objevila se v nich Goldie. Chvilí se dívala, jak si masíruju záda, a teprve pak mi pohlédla do očí. Zjevně se jí nelíbilo, co vidí, ale nic neřekla. „Ten chlap, co odjížděl v autě. Jmenuje se Spittle. Očividně se v důchodu začal nudit.“

„Zajímavý,“ řekl jsem a začal si masírovat druhé rameno. K čemu by bývalému agentovi FBI byl kontakt s Medvědem?

„Tady máš jeho číslo.“ Natáhla ruku s kusem papíru a uvolnila mi cestu. Já si od ní papír vzal a zamířil do pracovny. Sedl jsem si ke stolu, vytáhl ze zásuvky telefon, vytukal číslo a opřel se.

„Agente Spittle,“ řekl jsem, jakmile se ohlásil. „Nebo spíš bývalý agente.“

„Kdo je tam?“

„Musíme si spolu promluvit o tom, kde jste byl dneska večer.“ Uslyšel jsem, jak se překvapeně nadechl, a usmál jsem se. Namířil jsem dálkový ovladač na řadu obrazovek a navedl kurzor k tlačítku *odeslat* na videu zobrazeném na prostřední obrazovce. Záznam ukazoval, jak Spittle odchází od Adriana Wallace, o kterém ví, že má kontakty mezi pašeráky drog a nedávno byl ve spojení s Medvědo-vými muži. Spittle držel v ruce kufřík. Nasedl do svého auta před jakýmsi polorozpadlým skladištěm a odjel.

Další nádech. „A to jste ještě neviděl to nejlepší,“ ušklíbl jsem se. Vzápětí se ozval výstřel a Adrian Wallace, známý také jako Orel, padl k zemi jako pytel brambor. „Tohle je moje nejoblíbenější scéna z celého filmu,“ prohlásil jsem zamyšleně.

„Je mrtvý?“ vydechl Spittle, který byl v tu chvíli určitě zpocený až na zadku.

„Nejspíš ano, ale jeho tělo se zatím nenašlo. Musím říct, že to pro vás nevypadá moc dobře, Spittle. Tak co jste měl co dělat s chlápkem, který se stýká s drogovými dealery? Že by nějaký osobní zlozvyk?“

„Do prdele,“ procedil. „Co jsi kurva zač?“

„Jsem začátek vašeho konce.“ Vypnul jsem video, otevřel policejní složku Adriana Wallace a napsal přes

ni MRTVÝ. „Anebo bych mohl být váš začátek. Je to na vás.“

„Ty jsi z Británie.“

„Teď už je mi jasné, proč vás vzali k FBI.“ To je ale debil. „Máte s mojí národností nějaký problém, nebo se snad paktujete jenom s určitými etnickými skupinami?“

Zasmál se. Nervózně. „Řekněme, že vy Britové máte ve zvyku zanechat opravdu dojem.“

„Slyšel jsem.“ To mluvil o Britovi. Zabijákovi s andělskou tváří. Brutálním a nelítostným.

Mrtvém.

„Co chceš?“ zeptal se Spittle.

„To ještě nevím, ale buďte v pohotovosti.“ Zavěsil jsem a pokrčil rameny, které svíralo napětí. Ne ve sva-lech. V kůži.

„Asi teď není zrovna dobrá chvíle ti to říkat,“ ozvala se Goldie ze dveří. „Beau Hayleyová se odvolala proti závěru vyšetřování matčiny smrti.“

Překvapeně jsem vydechl. Jako by se okolo mě vyro-jily staré přízraky. A s nimi i nové. Ucítil jsem na sobě Goldiein pohled. Pozorovala mě. Hádala, na co to sakra myslím.

„Na co to sakra myslíš?“ zeptala se. Vešla do pracov-ny a sedla si ke stolu proti mně. „Tenhle tvůj výraz ne-snáším.“

Podepřel jsem si bradu dlaněmi a mnul si tváře hru-bými prsty.

„Jamesi?“

Zamyšleně jsem po ní šlehl pohledem. Pak jsem po-padl sluchátko a znovu zavolal Spittleovi. „Zjistěte, jak probíhá odvolání proti závěrům vyšetřování smrti Jaz Hayleyový.“

„Jaz? Proč tě zajímá Jaz?“

„Vy tady nemáte klást otázky. Máte na ně odpovídat.“

„Odvolání se zamítá,“ odpověděl tiše.“

„A dcera?“

„Co s ní? Zatím to neví.“

„Zatím,“ zabručel jsem a začal si masírovat spánek. Ta se nevzdá, dokud matku spravedlivě nepomstí, a já vím ze všech nejlíp, že spravedlnost v tomto světě nemá místo. Svědění v zádech jako by mi tu myšlenku chtělo potvrdit. A hlavou mi probleskly obrázky mojí rodiny, celé mojí podělané rodiny. Rychle jsem je zaplašil a zaměřil svou pozornost na skutečný problém. Beau Hayleyovou.

Do hajzlu. Copak ta ženská touží po smrti? Nejspíš bych řekl, že to je hloupá otázka, kdybych ovšem neznal její lékařské záznamy z doby po matčině smrti. A ne že bych jí nerozuměl. Taky jsem si to zažil. Chtěl jsem umřít, znovu a znovu. Jak už jsem říkal, spravedlnost v tomhle světě nemá místo. A tak jsem se naučil domoct se spravedlnosti po svém. „Pošlete mi její číslo.“

„Čí číslo?“ zeptal se Spittle nechápavě.

„Beau Hayleyové.“

„Proč?“

„Už zase se vyptáváte?“

„Ne.“ Poraženecky si povzdechl. „Bože, jsem hrozně unavený.“

„Já taky. Vyčerpanej. Čekání mě příšerně vyčerpává.“

„Řekni mi, co jsi zač.“

„Sežeňte mi číslo na Beau Hayleyovou.“ Zavěsil jsem, hodil sluchátko do šuplíku a otráveně si vzdychl.

„Co chceš dělat?“ zajímala se Goldie. „Zavolat jí a hezky ji poprosit, ať se na to vykašle?“

Podíval jsem se na ni, ale nic jsem neřekl. Nemusel jsem. Můj výraz to vyjádřil za mě. *Jdi do prdele, ty sarkastická krávo.*

Goldie naklonila hlavu na stranu. „Jsou to už dva roky. Máš záznamy Jaziných telefonátů. Nic na nich není. Já prošla všechny záznamy z bezpečnostních schránek. Nic. Kdyby někde nechala nějaký informace o tobě, třeba jenom jméno, už bys o tom věděl.“

„Nemám z toho dobrej pocit.“ Vstal jsem a zamířil k sauně. Potřeboval jsem ze sebe aspoň trochu toho napětí vypotit.

Potřeboval jsem hořet.

Hořet a vědět, že neumřu.

Svlékl jsem se a nechal oblečení na hromádce u dveří. Horko na mě padlo jako deka. Podíval jsem se na teploměr na zadní stěně. Osmdesát stupňů.

Sedl jsem si na horní lavici, nabral z kbelíku trochu vody, nalil ji na uhlíky a prostor se zaplnil párou.

Neviditelný.

Opřel jsem se o dřevo a zavřel oči. Okamžitě jsem uslyšel řev. Řev, který lze spojit jedině se smrtí. Řev mámy. Táty. Sestry.

Všichni uhořeli zaživa.

Otevřel jsem oči, předklonil se a podržel ruku nad kamny, jen pár centimetrů od rozpálených uhlíků. Neuhnul jsem. Vnímám bolest. Horko. Protože já neumřu. Oheň mě nezabije.

Sevřel jsem ruku v pěst, lehl si na záda, natáhl se a otočil přesýpací hodiny. Patnáct minut. Otočím je ještě čtyřikrát, než si dovolím tohle peklo opustit.

Ani tak to nebude dost.

Kapitola 2

BEAU

Miami – současnost

Schopnost člověka utíkat závisí na jeho představivosti. Já o svou představivost přišla. Přišla jsem o všechno. Jsem v pasti – uvězněná ve světě, který už mi nedává smysl. Uvězněná v těle, na které se nemůžu ani podívat. Uvězněná v myšlenkách, které bych si nejradši vyrvala z hlavy. Uvězněná v pocitech, které se mísí a prolínají s nicotou. Štěstí je zapomenutá emoce. Bezpečnější je necítit nic, zapomenout, že je ze mě troska. Nevšímat si toho, že už mi není pomoci.

Smířit se s tím, že jsem sama.

Vzdát se naděje – naděje na to, že můžu být zase normální.

Protože bez naděje není zklamání.

„Přemýšlíte o tom, že byste si vzala život, Beau?“ zeptala se doktorka Fletcherová a já zamrkala a zvedla oči, vytržená ze zamyšlení.

Porád. „Nikdy,“ odpověděla jsem rozvážně s vědomím, že opačná odpověď by mi zajistila okamžitý převoz do blázince. Tam už nejdu.

Ona sklouzla pohledem k mým zápěstím a já spolu s ní. Odkáslala jsem si, stáhla si rukáv košile co nejniž a sevřela manžetu v prstech. „Povězte mi, co jste dnes dělala,“ vyslychala mě dál a já se pousmála. „Pobavilo vás něco?“

Přinutila jsem se na ni podívat. Působila tak rozvážně a klidně, že bych jí nejradši jednu vrazila. Bez

výčitek. „Nic.“ Už dávno mě nic nebaví. Ne v *mém* životě.

„Usmála jste se.“ Přehodila si nohu přes nohu. Její štíhlé, dokonalé a netknuté končetiny mi mučivě připomněly, že já tedy rozhodně netknutá nejsem. Že nejsem ani zdaleka dokonalá. Doktorka Fletcherová by neměla pracovat jako terapeutka. Je tak bezchybná, že by rozhodila i toho nejvyrovnanějšího člověka. „Úsměv u člověka obvykle naznačuje pobavení,“ dodala.

„Pobavilo mě, že jsem tady,“ přiznala jsem upřímně. „Jsem tady, i když nechci.“ Ona věděla, že nemluvím o těchto sezeních. O sezeních s různými terapeuty, kteří stojí balík peněz a za celé dva roky s mou nenávistí ani s mými démony nezmohli vůbec nic. Mluvila jsem o tomto světě. O životě. A přesto, kdykoli jsem se dokázala přesvědčit o tom, že přece jen existuje cesta ven, nastoupila ta malá a nesnesitelná část mozku a odradila mě. Od nože. Od provazu. Od prášků.

Od mámina hlasu.

Když zadrnčel budík, nadechla jsem se a vstala. „Ráda jsem vás viděla, doktorko Fletcherová.“ Usmála jsem se a ona si nevěřícně odfrkla. Bylo to zcela jistě neprofesionální gesto, ale to jí nešlo vyčítat. Vydržela se mnou už šest měsíců. Celých šest zbytečných měsíců. A já k ní budu chodit dál. Druhou možností je léčebna. Já ale nejsem lovná zvěř. Každý den se můžu přetrhnout, aby si všichni mysleli, že jsem v pohodě. Doktorku Fletcherovou nepřevezu. Jsem nemocná, o tom není pochyb. Otrávená nenávistí a hořkostí. Teď už jsem si zvykla. Přijala to. Smířila se s tím.

„Uvidíme se příští týden, Beau.“ Doktorka Fletcherová rozpletla své dlouhé nohy, vstala a odložila svůj zápisník na leštěný dřevěný stůl mezi pohov-

kami. „Bylo by hezké slyšet, že jste vyzkoušela něco nového.“

„Jako třeba?“ kontrovala jsem a přehodila si kabelku přes rameno.

„Večeři v restauraci. Skleničku v baru. Nebo třeba návštěvu nějakého představení vaší tety.“

„Myslela jsem, že už jste se naučila krotit svoje očekávání.“ Jízlivě jsem se na ni usmála, což mi ona oplatila zářivým úsměvem. Naprosto okouzlujícím. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem se usmála tak moc, že mě bolely svaly ve tvářích. Znovu jsem dostala chuť ji praštit.

S mámou. Naposledy jsem se takhle široce usmála s mámou.

„Já to s vámi nevzdám, Beau,“ dodala.

Neměli by to snad svým pacientům říkat všichni terapeuti? „Jak milé.“ Ale zbytečné. „Mějte se.“ Vyšla jsem z její ordinace, seběhla po schodech a venku se nadechla tak lačně, jako bych posledních čtyřicet pět minut zadržovala dech.

Smutná pravda zní, že mám pocit, jako bych zadržovala dech každou minutu každého dne po celé ty dva roky. Už si ani nevzpomínám, jaké to je, dýchat svobodně. Nemuset myslet na každý nádech i výdech, jen abych se ujistila, že jsem pořád naživu.

A pak to nevyhnutelné zklamání, když si uvědomím, že vážně jsem.

Je to začarovaný kruh. Nekonečný, mučivý a závratný kolotoč, ze kterého nemůžu vystoupit.

Zoufalství.

Prásk!

Zaparkovala jsem za Hardyho železářstvím.

I když jsem tu ohlušující ránu čekala, stejně jsem málem vyskočila z kůže. Nějakou dobu trvalo, než se mi zdivočelý tep zklidnil. Sakra, pokaždé je to stejné.

Zahnala jsem hrozící vzpomínku a otevřela oči. Zrak mi padl na postarší paní, která se držela za prsa. „Pardon,“ usmála jsem se ledabyle, zhasla motor zchátralého mustanga a vystoupila. Se zamykáním jsem se nezdržovala, což ostatně nedělám nikdy, a vešla jsem rovnou do obchodu. Ta vůně. Chvilku jsem si ji vychutnávala. Barvy, kov, dřevo – opojná směsice, která u mě spolehlivě vyvolá pocit pohody.

Pan Hardy za pultem namotával na ruce lano. Jeho montérky nesly stopy dlouholeté služby v centru Miami. Šedé vlasy podobné drátům mu spadaly do očí a vousy vypadaly, že by si zasloužily trochu péče. Když vzhlédl, zajiskřilo mu v očích, a já zamířila k němu, opřela se o pult, přinutíla se *nedívat* se na lano a místo toho si nabídla mentolku z misky vedle obstarožní pokladny.

„Beau,“ oslovil mě s hutným jižanským přízvukem. „Kolik oleje ta tvoje stará kraksna vychčije na silnici před mým krámem dneska?“

Rozkousla jsem mentolku a on se zhnuseně ušklíbl. „Moje auto pláče, pane Hardy. Pláče, protože jsou na něj všichni zlí.“

On se zasmál, odložil smotané lano a taky si vzal mentolku, ačkoli se do ní s ohledem na zubní protézu neodvažoval kousat. „Jak jdou kšefty, Beau?“

„Nic moc,“ přiznala jsem lhostejně. „Ale to je fuk. Něco se brzo objeví.“

„Tak co tu děláš?“

„Teta Zinnea potřebuje přemalovat ložnici.“ Vzala jsem si vzorník barev a začala jím listovat. Vlastně to zas tak potřebné není. Děkala jsem to před pár měsíci. Ale ty kanárkově žluté a tyrkysové pruhy už tetu nejspíš přestaly bavit. Určitě to nijak nesouvisí s tím, že by se mě snažila nějak zaměstnat. „Poručila si něco honosného a sexy.“

Pan Hardy se zasmál a sklonil se nad vzorníkem se mnou. „Od tvý tety Zinney bych nic menšího nečekal. Co třeba tohle?“ Ukázal na sytě růžovou, která přesně odpovídala tetinu vkusu.

Naklonila jsem hlavu na stranu a přemýšlela, s čím bych ji mohla zkombinovat. „Půlnoční modř,“ řekla jsem a pátrala ve vzorcích po tom správném odstínu. Našla jsem ho během chvíličky. „Vezmu si od každýho čtyři litry.“

Pan Hardy souhlasně přikývl a obrátil se k míchacímu stroji. Já si zašla do první uličky pro nový štětec, jaký používám vždycky. Štětec, který zarputile používala i máma. Štětec, který ze mě udělal obstojnou malířku. Jenže jeho místo v regálu bylo prázdné. „Pane Hardy,“ vykoukla jsem z uličky, „Kde jsou pěticentimetrový štětce s přírodníma štětinama?“

Pan Hardy strčil do stroje kbelík bílé základové barvy a zvedl hlavu. „Už se nedělají.“

„Cože?“ Opravdu mě jímá panika? Je to můj osobní štětec. *Jediný* štětec, se kterým dovedu vytvořit perfektně rovnou linku. Máma jich zkusila spoustu. A žádný nebyl tak dobrý. „Náš štětec přece nemůžou jen tak přestat vyrábět.“

„Já jim to vyřídím,“ odvětil cynicky, zabouchl dvířka míchacího stroje, sedl si k počítači a začal zadávat kódy odstínů, které jsem si objednala.

Sklíčeně jsem se vrátila k regálu a podmračeně jsem ohmatala několik jiných typů. Vzala jsem si chabou náhradu a rozhodla se, že se doma mrknu na Google. S pocitem viny jsem si vybrala několik malířských misek a válečků a pokračovala uličkou dál. Neměla bych utíkat k internetu. Brala jsem to trochu jako zradu. Obchod pana Hardyho se tu krčí mezi dvěma starými továrnami už skoro čtyřicet let. Je to jediné místo, kde nakupuji malířské potřeby – podporuji místní, jak mě máma učila. Navíc mě uklidňuje. A nebývá tu narváno. „Jenže nemají náš štětec, mami,“ povzdechla jsem si tiše, zatímco jsem bloumala uličkami, jako bych přesně nevěděla, co v které najdu.

Zastavila jsem se před policií s noži a naklonila hlavu na stranu.

Jdi dál.

O pár kroků dál jsem narazila na provazy. Prova-zy všech možných šířek, barev, tuhostí. Zatahala jsem za jeden z nejpevnějších.

Jdi dál.

Rychle jsem se vrátila ke kase a položila náhradní štětec na pult. Míchací stroj začal hučet a vibrovat a vydávat hlasité zvuky. „Asi se budu muset spokojit s tímhle,“ zakřičela jsem do toho rámusu.

„Člověk si občas musí rozšířit obzory, Beau,“ odpověděl pan Hardy a zamračil se, protože stroj začal nadskakovat. Tahle mašina mele z posledního, co pamatuji, ale vzhledem k tomu, že jsem jediná zákaznice, co si nechává míchat barvy, panu Hardymu se moc nechce – pochopitelně – pořizovat nový.

„Pane Hardy, kdy se chystáte do důchodu?“ Je mu okolo pětasedmdesáti a obchodu se očividně moc ne-
daří. Jsem jeho nejlepší zákaznice. Možná jsem dokon-

ce jeho *jediná* zákaznice. Nikdy jsem tu nepotkala nikoho jiného.

„A co bych asi dělal?“ zeptal se, vypnul stroj a otevřel dvířka.

„Odpočíval. Našel si nějakýho koníčka.“

On postavil do stroje další kbelík základové barvy, zadal do počítače pár příkazů, zavřel dvířka a pustil ho. „Můj koníček je práce.“ Nadzvedl víko prvního kbelíku a oba nás oslepila zářivě růžová.

„Perfektní,“ zhodnotili jsme jednohlasně.

Zatímco pan Hardy hlídal druhý kbelík barvy, vzala jsem si tašku, naskládala do ní nákup a prolistovala nějaký místní plátek z hromádky novin na pultu. Zaujal mě jeden článek doprovázený portrétem povědomého muže. „Proboha,“ zašeptala jsem a rozložila noviny, abych si mohla článek přečíst.

„Tak tak,“ přitakal pan Hardy. Zvedla jsem oči a zjistila, že se na snímek dívá také. „Vytáhli ho z řeky.“

„Had. Máma po něm šla celý roky,“ řekla jsem tiše a ztěžka polkla. „Vždycky jí nakonec vyklouzl.“

Pan Hardy se soucitně usmál. „No tak ten, co ho podřízl a hodil ho do řeky, si tedy rozhodně dal záležet, aby mu nevyklouzl.“

„Podřízl?“ zopakovala jsem a znovu se začetla do článku.

„Ano. A ten jazyk, kterej nařídil všechny ty vraždy? Vyříznutej. Odhadujou, že na dně té řeky ležel nejmíň pár let.“

„Hezký.“

„Přesně tak.“ Další soucitný úsměv. Bylo mi jasné, co přijde, ale zeptal se dřív, než jsem ho stihla zastavit. „Co by si o tom podle tebe myslela Jaz?“ Pokývl hlavou směrem k novinám a já se znovu podívala na tu fotografii.

„Podle mě by nejspíš byla vytočená, že ho někdo zabil dřív, než ho dostala k soudu.“ Vlastně ne nejspíš. *Určitě*. Máma vždycky říkala, že spravedlnost neznamená smrt. Spravedlnost znamená sedět za mřížemi *až do* smrti. Spravedlnost znamená bát se o svůj život, zatímco se zástup krvežíznivých vězňů třese na to, že si na vás došlápnou. Vyznačí si své teritorium. Ukážou svoji moc. Spravedlnost znamená spravedlivý proces. Kdybych s ní souhlasila. Ale teď? Teď už ve spravedlnost nevěřím.

„Co máš v tý tašce?“ zeptal se pan Hardy a podal mi kbelík s druhou barvou. Začala jsem noviny skládat, ale pak mě zaujalo ještě něco. Další článek, o jednom místním obchodníkovi. O mém otci. Ze zvyku jsem se ušklíbla. Celý on, nastrojený v obleku se pyšně nafukuje před úplně novou budovou dole na South Beach. Před budovou, kterou postavil. Podmračeně jsem si článek přečetla. Autor v něm pořád dokola mlel o tátových příspěvcích na charitu a jeho službě veřejnosti. Jen se snaží zbavit se viny. Vykoupit se. Všemi těmi dobrými skutky si zajistit, aby se nedostal do pekla.

„Není to tvůj táta, Beau?“

„Jo, je to můj otec,“ vydechla jsem a složila noviny. „Nebo svatej Tomáš, vyberte si.“ Odhodila jsem je zpátky na hromádku a pan Hardy se smíchem vytáhl z montérek kapesní nožík a nadzvedl víko druhého kbelíku.

„Moc hezká.“

Nahlédla jsem dovnitř. „Bude se jí moc líbit.“ Vytáhla jsem z kabelky kreditku. „Mám dvě velké misky, dva válečky a dva nemožný štětce.“ S úsměvem jsem se dívala, jak všechno zadává do pokladny.

„Dělá to přesně sedmdesát čtyři babek, ale za tu nepříjemnost to stáhneme na sedmdesát.“ Zatímco jsem platila, pan Hardy se drbal ve vousech, stejně jako vždycky. „Rád jsem tě viděl, Beau.“

„Já vás taky, pane Hardy. A nepřehánějte to s prací.“

Vyprovodil mě jeho smích a cinkání zvonečku nad dveřmi. Naložila jsem nákup na zadní sedadlo a s funěním jsem zatáhla přední sedačku zpátky.

Sedačka zapadla na místo a já si vzdychla.

Nasedla jsem, otočila klíčkem v zapalování a začala odříkávat svoji mantru. „Tak pojď, Dolly, to zmáckneš. No tak, no tak, no tak.“

Prásk!

Auto se s řevem probudilo, já se rozjela a zavolala Nathovi, že už jsem na cestě.

Zastavila jsem za Nathovým autem zaparkovaným před malou restaurací, a jakmile Dolly ohlásila svůj příjezd další ránou, Nath vystoupil ze svého BMW a začal kroutit hlavou. „V tomhle autě už bys neměla jezdit,“ prohlásil, poté co jsem došla k němu a stáhla si rukáv co nejniž, abych mohla jeho lem sevřít v dlani. Nathovi to gesto neuniklo. „Já vím, že si ho necháváš z nostalgie, ale ta pitomá plechovka člověka při každém startování pekelně vyděsí.“

„Už jsem si zvykla,“ zalhala jsem. Na ty rány si nikdy nezvyknu, ale stejně se Dolly nikdy nezbavím. „Jak to jde?“ Vytáhla jsem se na špičky a dala mu pusku na tvář a on mi položil dlaň na záda a přátelsky mě poplácal.

„Mám rozdělanejch několik případů.“ Vytáhl telefon, koukl na displej a zase ho uložil do kapsy. „Dneska mají narváno,“ prohodil a kývl směrem k restauraci. „Chceš sedět venku?“

Nahlédla jsem oknem dovnitř. Většina stolků byla obsazená. „Jo,“ řekla jsem a vybrala si stůlek v klidnější části na chodníku.

„Jako vždycky?“ zeptal se, než zamířil dovnitř. Věděl totiž, že já tam nepůjdu.

Přikývla jsem, otevřela na telefonu parkovací aplikaci a zaplatila si půl hodiny.

Nath se za chvíličku vrátil s pitím. „Tak povídej,“ vyzval mě a zamíchal si kávu se třemi cukry. „Je mi jasné, že kvůli mojí hezký tvářičce tu nejsi.“

Našpulila jsem rty. Jindy bych si v duchu položila otázku, jestli jsem tak průhledná, ale v Nathanově případě vím, že prostě jsem. „Něco nového s tím odvoláním?“ zeptala jsem se a žaludek se mi stáhl v očekávání odpovědi. Jako vždycky.

„Nic nového, Beau. To jsem ti mohl říct i po telefonu.“

Svĕsila jsem ramena. „Když já chtěla vidět tu tvoji tvářičku,“ odušila jsem a on se zasmál. „Jak dlouho může trvat dát jasnou odpověď? Ano, vaše odvolání bylo přijato. Ne, nebylo.“

„Víš, jak to u policie chodí. Nekonečná byrokracie. Jeden řekne ano, další to zamítne. Naklonil se ke mně blíž a já v jeho očích spatřila obávaný soucit.“

„Takhle se na mě nedívej,“ upozornila jsem ho.

„Jak?“

„Jako bys mi chtěl říct, že už si nemám dělat naděje.“

Nath si povzdychl. „Závěr vyšetřování je jasnej.“

Zaskřípala jsem zuby. „Sakra, Nathe, byla to kamufláž. Auta přece nevybuchou jen tak samy od sebe.“

„Z nádrže unikl benzín, Beau. Soudní znalec to potvrdil.“

„U rok starýho služebního audi? Ale no tak, Nathe.“

„A ona v tom autě kouřila.“

„Takže to byla mámina chyba?“ Ucítila jsem bolest v prstech. Uvědomila jsem si, že svírám hrnek tak pevně, až mi zbělely klouby. Uvolnila jsem stisk, aby mi do prstů mohla zase proudit krev. Vážně si nevzpomínám, že bych mámu ten večer viděla v autě kouřit. Pamatuji si jen ten její vyděšený výraz. Věděla, že se něco stane.

„To jsem neřekl.“ Nathan si znovu povzdychl. „Beau, vzdej to, nebo se zblázníš.“

„Už se stalo,“ zamumlala jsem sklesle a on mě vzal za ruku.

„Tak to nedovol znovu.“ Ten jeho soucitný pohled mě akorát rozčílil. A to si Nath nezasloužil. Býval to mámin skvělý kamarád. Nejlepší parťák. „Jaz by si přála, abys žila dál. Aby ses vrátila k policii.“

„Nathe,“ naklonila jsem se k němu blíž. „Něco tu nesedí.“

„Do háje, takže teď je z tebe konspirační teoretička? Přestaň řešit kraviny, Beau.“

Opřela jsem se a začala klepat prstem o hrnek. Přiznala jsem porážku. Prozatím. „Slyšela jsem, že jste konečně našli Hada.“

„Jo, na dně řeky. Někomu očividně uniklo, že je hledaný živý nebo živý.“

„Někdo ho očividně chtěl mrtvého víc, než ho policie chtěla živého.“ Zvedla jsem obočí a Nath se pousmál. „Tomu už nevyklouzl, co?“ pokračovala jsem. „Tak kdo myslíš, že ho zabil dřív, než ho máma dostala?“

„Víš přece, že o tom s tebou nemůžu mluvit.“

„Předstírej, že jsem máma,“ naléhala jsem. „Byl to Medvěd? Nebo ho zabil Enig...“

„Tvoje máma je mrtvá, Beau,“ přerušil mě Nath a já zkřivila obličej. „Do prdele, promiň.“

„To je dobrý.“ Z posledních sil jsem se přinutila k úsměvu. „Tohle ze sebe asi člověk nikdy nedostane, co?“

„Jednou policajt, vždycky policajt.“ Nath se usmál, ochutnal kávu, pak ji vypil do dna a vytáhl telefon. „Konec pauzy,“ zabručel, vstal a došel ke mně. Sehnul se, políbil mě na tvář a zlehka mi položil ruku na zápěstí. Tohle dělá vždycky. Jako by mohl smazat následky. „Zdraví tě Ollie.“

Zakoulela jsem očima. „Ještě něco, co by mě mohlo rozveselit?“

„Pořád se s tím nevyrovnal.“

„To byla řečnická otázka.“

„Já vím.“ Nath přijal hovor, odkráčel k autu, nasedl a rychle odjel. Rozhodla jsem se, že tady nebudu vyseďávat a trápit se myšlenkami na bývalého snoubence. Nechala jsem kávu v podstatě netknutou, došla k Dolly, usadila se za volant a nastartovala. „Tak pojd“, prosila jsem ji tiše, zatímco prskala a kašlala. „No tak, no tak, no tak.“

Přestala jsem ji nutit, teprve když zpod kapoty začal stoupat kouř. Tolik kouře. Ohlušující rána a pak... kouř. Nadechla jsem se. Polkla. Zatlačila si pěstí na spánek,

Nemůžu dýchat.

Nic nevidím.

Nemůžu se dostat k mámě.

Beau!

Když jsem přišla k sobě, už jsem zase seděla za volantem, zrychleně dýchala a celá se třásla. Další živá vzpomínka. Rozhlédla jsem se kolem sebe a přesvědčila se, že se mi netaví rukáv košile ani neškvíří kůže. „Bože,“ hlesla jsem. Kdy mě tyhle vzpomínky přestanou strašit?

Vystoupila jsem z auta, setřela si pot z čela a soustředila se na přítomnost. Zhluboka jsem dýchala se za-

vřenýma očima, jak mě učili, a snažila se *najít svůj klid*. Dýchej. Jenom dýchej. Čekala jsem, až se přestanu třást a dokážu se nadechnout bez zachvění.

Otevřela jsem oči a zamračila se. „Tohle nevypadá dobře.“ Tohle auto znám jako svoje boty. Přesně vím, kdy zachrchlá, prskne nebo škusne. Ale tenhle kouř? Ten byl nový.

S povzdechem jsem vytáhla telefon, šla do kontaktů a otevřela záložku Oblíbené. Byl hned nahoře. Servisák Reg.

Vzal to po dvou zazvoněních. „Kde jsi?“

„V centru.“

„U Freda?“

„Jo.“ Nestyděla jsem se. To mě přešlo, když mě Reg zachraňoval poctvrté. Teď jsme s Regem dobří kamarádi.

„Jsem zrovna u okýnka ve Starbucks. Pár minut od tebe. Dáš si vanilkový latté?“

Ztěžka jsem dosedla na sedačku. Už mi ani neříká, že bych se měla Dolly zbavit. „Moc ráda.“ Zavěsila jsem a zapnula rádio, z něhož mi David Bowie zpíval *Heroes*. Šumění a praskání způsobené špatným signálem by možná mnohé odradilo, ale mně to připadalo jako perfektní metafora mého života. Opřela jsem si hlavu, ale z poklidného rozjímání mě okamžitě vyrušil vibrující telefon. Neznámé číslo. Otráveně jsem ztlumila Bowieho. „Prosím?“

„Čau, to jsem já,“ ozval se nějaký muž.

„Kdo já?“ zeptala jsem se zaraženě.

„No já.“

Odtáhla jsem telefon od ucha a znovu se zadívala na číslo. Nic mi neříkalo. A ten britský přízvuk? Nikoho takového neznám. „Tak znovu, kdo já?“

Chvíli bylo ticho, jako by se ten muž snad chtěl taky přesvědčit, jestli to není omyl.

„Špatný číslo?“ navrhla jsem.

„Je tam Sandy?“

„Ne, jmenuju se Beau.“

Po krátkém mlčení se ozval znovu. „Promiňte, sháním svou osobní nákupčí.“

Osobní nákupčí? „Tak já maluju byty. Nezlobte se.“

Muž tak zvláštěně zamýšleně zamručel a mně z toho přeběhl mráz po zádech. „Promiňte, že jsem obtěžoval.“

„V pohodě,“ odvětila jsem. Vtom jsem zahlédla Regův odtahový pick-up. „Musím jít, zrovna dorazil můj princ na bílém koni.“ Zavěsila jsem a blesko mi hlavou, kde se ve mně vzala ta žertovná odpověď. Pak jsem vyskočila z Dolly a mávla na Rega, jako by snad mohl ten oblak kouře nade mnou přehlédnout.

Zastavil vedle mě a vyklonil se z okénka. Jako obvykle mu z koutku úst visela cigareta. „Ten kouř je novejš.“ Podal mi kelímek s kávou. „Tohle startovací kabely nevyřeší, kočko.“

Smutně jsem se ohlédla k Dolly. „Ale dokážeš ji opravit, ne?“ Hrozně nerada bych se s ní musela loučit.

„Odtáhnu ji do dílny a uvidíme, co se dá dělat.“

„Díky, Regi.“

Začal připojovat Dolly na naviják a já si mezitím ze zadní sedačky vzala tašky a kbelíky s barvou. Všechno jsem naložila do Regova auta, a jakmile jsem se vyhoupla do kabiny, znovu mi zazvonil mobil. Sedla jsem si, podívala se na displej a s napůl vytaženým pásem hovor přijala.

„Čau, to jsem já.“

„Zdravím, já,“ obrátila jsem oči v sloup.

„Potřeboval bych pár věcí.“

Nadzvedla jsem obočí. Co je to za chlapa? „Vaše přání je mi rozkazem.“

„Prosím?“

„Cokoli si budete přát.“

Nastalo ticho a já našpulila rty.

„Už mám připravenej zápisník,“ pokračovala jsem. „Copak si pán poroučí? Diamant pro přítelkyni? Bednu šampaňskýho? Pár bičků na příští orgie?“ Reg si sedl za volant a překvapeně se na mě podíval. Pokrčila jsem rameny a usrkla latté. „Nebo snad dámskou společnost?“ dodala jsem. Co si tak dnešní boháči s osobními nákupčími a nicotnými problémečky můžou přát?

Pořád ticho. Tak dlouhé, že jsem se musela podívat, jestli to nepoložil. Ne. Přiložila jsem telefon k uchu a zaslechla jeho nádech. Vyčkávala jsem. „Beru všechno, až na ten diamant,“ řekl nakonec. Znělo to hrubě. Zlověstně.

Pomalů jsem zvedla obočí. Diamant ne. Takže nemá přítelkyni ani manželku? „Jak bude pán platit?“

„Sexem.“

Já jen zaskočeně civěla před sebe a on znovu zamručel. Tiše. Sípavě. Pak se nadechl k další větě.

„Ale vy už svýho prince na bílým koni máte.“

Podívala jsem se na Rega, který žmoulal mezi rty čerstvě zapálenou cigaretu. V jeho plnovousu jsem zahlédla nějaké zbytky jídla, jeho buclatý nos měl nezdravě červenou barvu a jeho kšiltovka neviděla pračku nejmíň od roku 1980. Reg zjevně vycítil, že si ho prohlížím, a otočil se ke mně. Usmál se od ucha k uchu a ukázal mi všech svých pět zubů. Zavrtěla jsem hlavou a taky se na něj usmála. „To mám,“ odpověděla jsem. „Právě mě zachraňuje.“

Reg na mě za hlasitého burácení motoru spiklenec-
ky mrkl a já tiše uvažovala nad tou představou. Že mě
zachraňuje. Že mě *opravdu* zachraňuje.

„Tak to už vám nebudu volat,“ odsekl.

„Užijte si svou swingers party.“

„Užiju.“

A pak to položil.

Kapitola 3

JAMES

Pomalů jsem odložil sluchátko na stůl, jako by bylo rozumné zachovat mezi námi jistou vzdálenost. Což tedy bylo. Zabloudil jsem pohledem k zápisníku na stole, kde se její číslo objevilo vedle mého nového kontaktu. Goldieina zásluha. Volat jí jednou? Hloupá chyba. Dvakrát? Pitomost. Potřetí? To by byla sebevražda.

Natáhl jsem ruku k zápisníku a trochu ho pootočil. Obě poznamenaná čísla – Beau Hayleyové i kontaktu – se najednou přiřadila ke správným jménům. Zvedl jsem propisku a přeškrtnal číslo Beau Hayleyové, abych to už znovu nepodělal. Pak jsem se otočil k obrazovkám na stěně a všechny je zapnul. Všechny se postupně probíraly k životu a ukázaly mi portréty mužů na mém seznamu. Ne že bych je potřeboval. Všechny jejich tváře mám vyryté do svého zvráceného mozku. Spolu s brutálními podrobnostmi o jejich úmrtích. Nebo blížících se úmrtích.

Hodil jsem si nohy na stůl, uvelebil se s klávesnicí na klíně a napsal přes jeden obličej několik písmen.

MRTVÝ

Zadíval jsem se na svůj další cíl a ohrnul horní ret. Lišák. Chlápek z Polska, který rád prodává malé holčičky. Další Medvědův kontakt a další důkaz o tom, jak

dlouhé má prsty. Jaký má mezi místními kriminálníky vliv.

Ozvalo se cinknutí ohlašující příchozí e-mail a já na největší obrazovce otevřel svoji schránku. Rozklikl jsem přílohu a vzápětí se mezi kriminálníky zjevila Beau Hayleyová.

Zíral jsem na fotografii mladé ženy na chodníku někde v Miami. Podobala se své matce, která se mě tak neúnavně snažila dostat. Jaz Hayleyová za to zaplatila životem. A teď měla o ten svůj přijít i její dcera.

„Nech to plavat, Beau,“ zašeptal jsem a pomalu si přešel prstem po horním rtu, aniž bych z ní spustil oči. Snímek ji zachytil bez obvyklé masky, takže jí zármutek čišel z každého kousku světlé pleti. Její černé oči připomínaly studnice smutku. Byla krásná. Ale v té její kráse bylo i cosi záhadného.

Z Beau Hayleyové vyzařovala temnota.

A tuhle temnotu jsem probudil já.

Konečně jsem od ní odtrhl zrak a zavolaal správnému člověku. „Čau, to jsem já,“ ohlásil jsem se, když se hovor spojil.

„Kdo?“

Bezděky jsem se usmál. Sandy byl chlap. Doteď jsem to jméno neřešil. Neřešil jsem, že můj nový kontakt by měla být žena.

„Na něco jsem se ptal.“ Měl silný přízvuk. Ruský.

„Na tom nezáleží. Potřebuju pár věcí.“

„Já obchoduju jen s těma, co znám.“

„Neber si to osobně. Mně nezná nikdo, a vzhledem k tomu, že jsi tady novejš, čekal bych, že vezmeš zavděk každým zákazníkem.“

„Jméno.“

„Můžeš mi říkat Enigma.“

On se překvapeně nadechl a já se usmál. „Pravý jméno.“

„Netvrď mi, že ty seš pokřtěnej jako Sandy.“

„Na tom nesejde,“ zavrčel.

„Chceš mý prachy, nebo ne?“ zeptal jsem se.
„A k tomu ještě zabiju Medvěda. Nebo bych mohl zabít tebe, vzít si tvý zbraně a pak poslat Medvěda pěkně za Břitem.“

„Poslouchám.“

Nic jiného bych ani nečekal.

Kapitola 4

BEAU

Cestou ke dveřím jsem si připadala, jako bych se prodírala pralesem. Chodník byl lemovaný záplavou hor-
tenzií, které se natahovaly do jeho středu a ubíraly mi
prostor. S plnou náručí jsem se rozhodla raději couvat,
aby mě některá z větví ověšených překrásnými bílými
a růžovými trásněmi nešvihla do obličeje. Ke vchodu
jsem se dostala bez úhony, a vzhledem k tomu, že jsem
neměla volnou ruku, kterou bych sáhla pro klíč, jen
jsem jedním z kbelíků praštila do dřeva. Vzápětí jsem
uslyšela, jak mi jde s písničkou na rtech otevřít. Teta
Zinnea. Ztělesnění slunečního svitu a úsměvů. Někoho
přesně takového jsem potřebovala.

„Zlatíčko,“ přivítala mě. „Už jsem si začínala dělat
starosti, mělas tu být už před hodinou.“ Otevřela mi
dveře a vzala mi z rukou barvu. Když jsem procháze-
la okolo ní, krátce jsem se zastavila, aby mi mohla dát
pusu na tvář.

„Dolly má trochu kašel.“ Složila jsem náklad u scho-
diště a protáhla si rozbolavělé tělo. „Reg mě vyhodil
na rohu.“ Jeho odtahovka se do naší úzké ulice neve-
jde. Kdysi už to zkusil a zůstal zaklíněný mezi dvěma
cadillacy.

Zinnea s povzdechem odložila barvu a proplula oko-
lo mě do kuchyně v zadní části domu. Kimono za ní jen
vlálo. „Nechápu, proč sis nenechala ten narozeninový

dárek od táty. Dolly by ses přece nemusela zbavovat. Ale kolikrát už se ti pokazila?“

Nechat si otcův dárek? To přece nebyl dárek. Byl to odpustek. A já nehodlala živit jeho touhu po rozhrěšení. Kromě toho jsem Dolly dostala od mámy. Je to veterán. Stará plechovka, ale pořád veterán.

Šla jsem za Zinneou do kuchyně. U stolu seděl Dexter zahleděný do notebooku. Pořád měl na sobě uniformu. Zvedl hlavu a mile se na mě usmál jako vždycky. „Co tvůj den, Beau?“ zeptal se. Takhle se ptá pokaždé.

„Byla jsem s Nathem na kafi,“ oznámila jsem jim. Zinnea s Dexterem si podle očekávání vyměnili výmluvné pohledy. Dělal jsem, že jsem si ničeho nevšimla. Dobře vědí, proč jsem se s Nathem sešla. „A Dolly se zase rozsypala.“ Zamířila jsem přímo k lednici a vytáhla z ní lahev vína. „A ty?“

„Mrtvola na pláži. Nenudíme se.“ Znovu se zahleděl do obrazovky. „Navezli se do toho federálové,“ zabručel, právě když jsem postavila na stůl skleničku. Nikomu jsem víno nenabízela. Věděla jsem, že Zinnea má za chvíli své večerní představení a že Dexter tam bude, aby mohl obdivovat, jak jeho láska okouzluje davy.

Nalila jsem si a sedla si k Dexterovi. Usmál se, aniž by zvedl oči od notebooku. „Dneska žádná práce?“ zeptal se.

„Ne.“

„Skřípe to?“

„Trochu,“ přiznala jsem. Další výmluvné pohledy. Už dávno to není vtipné. „Nic neříkej,“ varovala jsem ho.

„U policie by tě hned vzali zpátky,“ prohlásil Dexter, nedbaje mých proseb. „Tolik let na akademii, Beau. U vstupního testu jsi zazářila. Mezi pěti nejlepšími, proboha! Úplně promarníš svůj talent.“

„Nebudu pracovat pro instituci, který nemůžu důvěřovat,“ zamručela jsem a napila se vína. Stačí se podívat, kam to dovedlo mámu. Je po smrti. A jim je to u prdele. Nastal čas změnit téma, než mě zlost rozpálí doběla. „Vybrala jsem barvy do ložnice.“

„Páni, tak ukaž,“ rozzářila se Zinnea, která se právě pokoušela zapnout si podprsenku.

Vyskočila jsem a doběhla do chodby pro barvu. Když jsem se vrátila, Zinnea se s podprsenkou stále okolo pasu soukala do punčocháčů. Postavila jsem kbelíky na komodu, vytáhla z kapsy klíče a jeden z nich použila jako otvírák. Nadzvedla jsem víko a teta byla vmžiku u mě. Druhou nohavici punčocháčů držela v ruce. „Ta je nádherná.“

„Růžová?“ zeptal se Dexter od stolu. Obě jsme se otočily a zjistily, že má sundané brýle a veškerou pozornost najednou upíná k nám. „Řekli jsme si přece, že růžová ne.“

„Nechceš mi dopřát aspoň trochu radosti?“ našpúlila Zinnea rty.

„Ne. Žádná růžová, Lawrenci. Dohodli jsme se.“

Trochu jsem sebou trhla a podívala se na Zinneu, abych zhodnotila, jak moc je Zinnea naštvaná. A ne za to, že si Dexter výjimečně dupnul. „Dextere!“ vyštěkla a ukázala na své napůl oblečené tělo. „Zapomněls, jak se jmenuju, do háje?“ Její hlas pod vlivem hněvu získal obvyklou mužnou hloubku.

Dexter si povzdechl. „Upřímně, nevím.“ Odhodil brýle na stůl „Stojíš tady s podprsenkou kolem pasu, jednou chlupatou nohou v punčocháčích a ze saténových kalhotek ti visí koule. Kdo teď vlastně jsi?“

Sáhla jsem po skleničce a naplnila si ústa vínem. Pravidla jsou jasná, takže jsem netušila, jak se mohl

Dexter takhle zapomenout. S parukou na hlavě je to Zinnea. A teď paruku měla, i když trochu nakřivo. Už si ani nevzpomínám, kdy se ze strejdy stali strejda a teta v jednom. Zato si pamatuju, jakou bouři to vyvolalo v rodině. Můj otec, předpojatý kretén, mě i matku držel daleko od něj, jako by jeho bratr trpěl nějakou nakažlivou nemocí. A přesto ani po všech těch letech a hromadě dalších otcových zločinů pro něj Zinnea nikdy nemá křivého slova. Dexter naopak sdílí mé pohrdání. Což je dobře. Potřebuju někoho, kdo by mi připomněl, jaký je to hajzl, když mám zrovna slabou chvíli.

„A ty radši drž tu svou nevymáchanou pusou,“ plácla mě Zinnea přes rameno.

Tolik mě to rozhodilo, že jsem vyprskla víno na stůl. „Neřekla jsem ani slovo.“

„Ani jsi nemusela.“

Zinnea se nasoukala do punčocháčů a podprsenky a pak si sedla ke stolu s líčením. Uchváceně jsem pozorovala, jak s úsměvem nanáší make-up jeden krok za druhým. Jak je pro ni snadné se usmívat. Zatímco pro mě je to tak náročné.

„Hotovo,“ mlaskla namalovanými rty. „Teď se musím oblíknout.“ Vstala od stolu, poplácala své kimono a odvála z místnosti. „Jo, málem bych zapomněla,“ zastavila se ve dveřích a ohlédla se. Pořád se usmívala, ale v tomhle úsměvu bylo něco, co mě přimělo mít se na pozoru. „Volal tvůj otec.“

Okamžitě jsem se vrátila k vínu, protože atmosféra nečekaně zhoustla. Mlčela jsem a zvedla oči teprve ve chvíli, kdy jsem vycítila, že se na mě Dexter dívá. Usrkla jsem trochu vína a pohledem se ho zeptala *A co já s tím?*

„Rád by tě viděl,“ pokračovala Zinnea ostrážitě. „Snažil se ti dovolat.“

Zavřela jsem oči a pomalu vydechla. Ano, já vím. Záměrně ho ignoruju. „Nemůžu ho vystát ve společnosti té holčičky, kterou nazývá svojí přítelkyní,“ odvážila jsem se Zinneu postavit. „Pro mě se nic nezměnilo.“

„Uteklo spousta času, zlatíčko,“ usmála se. „A během té doby se možná změnil i tvůj otec. Vždyť dokonce zavolał *mně*, proboha. Tvůj otec! Dokonce se zeptal, jak se mám.“

To její nadšení se mi nelíbilo. Zinnea by mu stejně jako já neměla nic dát zadarmo. Nechápala jsem její pohnutky. Anebo možná ano. Žij a nech žít, říkává vždycky. Zbav se všeho špatného. „Určitě něco chce,“ zamumlala jsem.

„Ano, tvoje odpuštění.“

Moje odpuštění? Toho se nedočká. Ať si klidně hledá spásu v charitativní činnosti a úspěšné kariéře, ale já jím opovrhovat nikdy nepřestanu. Dopila jsem víno, zvedla se a prošla okolo Zinney do chodby. Zastavila jsem se a políbila ji na tvář. „Stavím se za mámou.“

Přitáhla si mě k sobě a pevně mě objala. „Pozdravuj ji.“

„Budu.“

Pustila mě a já zamířila k domovním dveřím. „Beau, zlatíčko?“

Ohlédla jsem se a ona se něžně usmála. „Prosím tě, nech to být. Prostě to nech plavat. Usmíř se s tátou, lás-ko. Je to poslední démon, kterého se musíš zbavit.“

Nic jsem na to neřekla, jen jsem se na ni také usmála a zavřela za sebou. Zinnea s Dexterem se tolik snaží dát mě dohromady. Nemůžu jim přiznat, že se to vůbec nedaří. Nesmí vědět o všech démonech, kteří mě pořád pronásledují. A můj otec je bezpochyby jedním z nich.

Chvíli jsem zápasila se starou železnou brankou, která nepříjemně skřípala o beton. Zvláštní, že ještě nevypadla z pantů. Chodník na tom nebyl o moc lépe. Prasklinami v uvolněných a polámaných dlaždicích prorůstal plevel. Opatrně jsem našlapovala a vyhýbala se kopřivám. „Jsou nevyhnutelný jako sama smrt, mamí,“ bručela jsem si pro sebe, ale nakonec jsem se k ní dostala bez větších potíží.

Sedla jsem si do přerostlé trávy a položila vedle sebe svazek tulipánů. „Ahoj.“ Přidušeně jsem se nadechla a zadívala se na náhrobek.

JASMINE (JAZ) HAYLEYOVÁ

1965–2019

NIKDY NEZAPOMENEME

„Jsem v pohodě,“ ujistila jsem ji. „Zato teta Zinnea na starý kolena měkne. Mimochodem, pozdravuje tě.“ Klekla jsem si, vytáhla z držáku kamennou vázičku, zahodila zvadlé růže a vylila starou vodu. Vyndala jsem z batohu lahev Evianu, doplnila vodu do vázy a postavila do ní tulipány. Máma je mívala nejradši. A já taky. Vždycky říkala, že jsou předzvěstí jasnějších, slunečnějších a delších dní. Teď už ale není jasné a slunečné nic. A delší dny jsou jen o to krutější. „Perfektní,“ zhodnotila jsem, vrátila vázu na místo a ještě květy trochu urovnala. Pak jsem si pohodlně lehla do trávy vedle mámina hrobu a pozorovala jsem mraky plující po obloze.

Teta Zinnea se mě pokoušela naučit, jak ovládat své myšlenky. Jak soustředit svůj hněv. Jak setřást negativitu. Jak najít klid navzdory tragédii. Dodnes se mi to moc nedaří. Každý den se snažím připomínat si základní poučku. Život je nepředvídatelný a smrt ještě víc. Jis-

té je jen to, že vás dožene. Někdy moc brzy, jindy moc pozdě, ale dožene vás. „Přemýšlím, že bych si pořídila vlastní bydlení,“ vyprávěla jsem mámě a tahala ze země stonky trávy. „Teta Zinnea by mi to sice nikdy neřekla, ale určitě už mě začíná mít dost.“ Ukázala jsem na oblohu. „Podívej, eiffelovka.“ Dívala jsem se, jak nad námi pluje dlouhý špičatý mrak, který postupně ztrácel tvar. „Říkala jsem jí, že zůstanu měsíc.“ Otočila jsem hlavu na stranu. „A už to budou dva roky.“ Je mi třicet. Mám peníze. Dokonce mám i chuť. Ale někde v koutku duše mám pořád strach opustit azyl u Zinney. Někde v koutku duše vím, že by to byla hloupost. A sejít se s otcem? Kdepak. To by mě jenom rozhodilo ještě víc. Nemůžu se smířit s tím, že je pořád naživu, ale máma ne. Vždyť jsem se nevyrovnala ani s tím, že tady pořád jsem já.

Strach. Jedna z věcí, kterých se mě teta Zinnea tolik snaží zbavit. Nemám to srdce říct jí, že to nepomáhá. Už nemám strach ze smrti, ale ze života. Bojím se, že se nikdy nezbavím téhle hořkosti. A bolesti. Že už nikdy nebudu mít znovu čistou hlavu. Že už se nikdy nedokážu podívat do zrcadla a být spokojená s tím, co vidím. Bojuju s tím každý den. A pokaždé mě děsí odpověď na všechny mé problémy. Všude kolem sebe vidím cestu ven.

Zinnea je moje opora.

A já nedokážu svoji oporu opustit. Dělal oporu i mámě. A otec jí pohrdá.

Vydechla jsem a znovu se zaměřila na obláčky a trávu okolo. Vtom mi zazvonil telefon. Podívala jsem se na displej a ušklíbla se. Tohle neznámé číslo jsem dneska už viděla. „Swingers party vám nevyšla?“

„Říkala jste, že malujete byty,“ začal, aniž by jakkoli reagoval na můj vtípek.

Váhavě jsem se usmála. „Maluju.“

„Já nějakého malíře hledám.“

Moc jistě nezněl. Vlastně zněl spíš nervózně. „Co chcete vymalovat?“

„Ložnici.“

„Swingers party jí daly zabrat?“

„Kolik?“

Začínalo mi to být podezřelé. „Než dám nabídku, musela bych ji vidět.“

„Co dnes večer?“

Dnes večer? „Jsem na návštěvě u matky.“

Následovalo dlouhé ticho, až jsem se znovu musela podívat, jestli se hovor nepřerušil. „Tak zítra večer?“ navrhl konečně.

Chvilí jsem se kousala do rtu a přemýšlela, jak k tomu přistoupit. Práce moc nemám. O nic moc nejde, peníze zase tolik nepotřebuju. Spíš rozptýlení. Klid, který mi malování přináší. Blízkost k mámě. „Mám toho teď docela hodně.“ Instinkt mě nabádal k opatrnosti. Bylo to divné. Ty jeho telefonáty. Celý rozhovor. Napadlo mě, že bych asi měla zavěsit.

„Znamená to ne?“

„To ne.“ Nechala jsem si otevřená zadní vrátka, protože ve mně rostla zvědavost. Nesnáším tu část mého já, která si ještě nevšimla, že už nejsem u policie.

„Tak kdy se můžete přijet podívat?“

„Moment, kouknu se do diáře.“ Na chvíli jsem si odťáhla telefon od ucha, zakoulela jsem očima a podívala se na mámu. *Já vím. Směšný.* „V pondělí večer?“ zeptala jsem se, jakmile uteklo dost času na to, abych se stihla podívat do prázdného kalendáře.

„V osm,“ řekl, ale neznělo to jako otázka. Nešlo o návrh. Jednoduše mi to oznámil.

A to mě našťvalo. „V sedm. Potřebuju vaše jméno a adresu.“

„V osm. Údaje vám pošlu esemeskou.“ Pak hned zavěsil a já zaraženě zírala na displej telefonu.

„Tak fajn,“ řekla jsem a s pohledem k obloze se snažila nevšímat si té části mého já, která se ptala, co to sakra dělám. Větší část mého mozku byla naprosto uchvácená.

A roztěkaná.

„Koukej,“ zašeptala jsem a ukázala k nebi. „Tamten má tvar jako Británie.“

Kapitola 5

JAMES

Je to sebevražda. Naskočila mi husí kůže. Vím, co to znamená.

Nebezpečí.

Goldie vešla do mé pracovny a zatukala na mobil na mém uchu. „Co blbneš?“

Poznala to. Jistě že to poznala. Od chvíle, kdy jsem ji v jednom londýnském baru odtrhl od jednoho chlápka a pak toho blba umlátíl, se ode mě nehnula. Je to už šest let. K mariňákům už se nevrátila. Pro ně je to ztráta, pro mě výhra.

Vstal jsem, odhodil mobil na stůl a cestou okolo něj si rozepnul košili. „Už jsi měla něco k jídlu?“ zeptal jsem se, což je můj způsob, jak jí dát najevo, že se o tom nehodlám bavit. Protože jak bych jí to měl asi vysvětlit, když sám nemám ani ponětí, co to vlastně dělám?

„Ne. Odpověz mi. Ta ženská měla být další zázrak z akademie. Vstupní test zmákla s prstem v nose, stejně jako její matka. Říkali jí...“

„Lara Croft“, zamručel jsem. „Já vím.“

Goldie se rozzuřila. „Tak co plánuješ? Zabít ji?“ Pak najednou zavřela pusu a vytřeštila oči. „Počkej. Neříkej mi, že o ni máš starost?“

Podmračeně jsem se okolo ní protáhl. „Já si o lidi nedělám starosti. Já je zabírám.“ Ale pravda je, že pokud Beau Hayleyová nevzdá svůj úporný boj za spravedl-

nost, mohla by roztočit celou spirálu problémů, se kterými se teď nemůžu zahazovat. Klidně by ji to mohlo stát život. „Jen si pojišťuju svoji imunitu.“ Potřebuji, aby se Beau Hayleyová přestala hrabat v minulosti, a vůbec netuším, jak toho dosáhnout.

„Kam jdeš?“

„Ven.“ Popadl jsem klíče od auta a vyšel z pracovny. Opakoval jsem si, že se musím sebrat, než pošlu všechnu svoji dosavadní práci do hajzlu.

Nastoupil jsem do výtahu, a jakmile se zavřely dveře, zadíval jsem se na svůj odraz. Viděl jsem je naprosto zřetelně. Dábel na jednom rameni. Anděl na druhém.

Dábel byl hlasitější. Anděl se neprosadil.

Zamrkal jsem a uhnul před pohledem muže, který na mě zíral ze zrcadla.

Cizinec.

A přesto člověk, kterého znám nejlíp na tomto světě.

Dveře se otevřely a Otto za recepčním pultem zvedl hlavu. Cestou okolo jsem se podíval na řadu obrazovek před ním. Celá moje budova je prošpikovaná kamerami. Každé prázdné patro je pod dohledem. Každý vchod je pod dohledem. I střecha je pod dohledem. „V pondělí večer čekám návštěvu. Beau Hayleyová. Pošli ji rovnou nahoru.“

Jasně. Přece tu sebevraždu nebudeme protahovat.

„Beau...“ Otto se odmlčel. Ovšem tón, kterým vyslovil její jméno, byl plný obav. „Samozřejmě.“

Ani cesta do garáže nestačila, abych přišel k rozumu. Nasedl jsem do auta, nastartoval a zadal do navigace její adresu.

A nedokázal jsem s tím přestat ani poté, co jsem zastavil v její ulici.

Zaparkoval jsem na protější straně ulice, opřel si loket o dveře a upřeně sledoval její dům. Uplynula hodi-

na a já neviděl jedinou známku života. Nic. A já si to pořád nerozmyslel.

Pak se něco začalo dít. Do ulice zajel taxík a já se v sedačce snížil. A pak jsem se snížil ještě víc, když taxík zastavil přímo přede mnou. Seděla vzadu, jen pár metrů ode mě. Klidně by se mohla podívat do mého auta a viděla by mě. *Být viděn.*

Celý napjatý jsem ji pozoroval a znovu jsem se sám sebe ptal, co blbnu. Ona nekonečně dlouho jen hleděla na dům. *Co to dělá?*

Konečně vystoupila a několik minut nehnutě stála vedle taxíku. Pak znovu nastoupila a taxík rychle odjel. Já se poprvé za několik minut nadechl a přejel jsem si rukama přes obličej. „Ne abys ji sledoval,“ nabádal jsem se, zatímco jsem startoval a sledoval ve zpětném zrcátku vzdalující se zadní světla. Rychlá otočka mě poslala špatným směrem. Ale za pár chvil už jsem se držel dvě auta za taxíkem.

Sledoval jsem ho až k supermarketu, kde ji vysadil před vchodem. Vystoupil jsem a běžel přes parkoviště. Zastavil se. Otočil se a zamířil zpátky k autu. Znovu se otočil. „Kurva,“ zabručel jsem a šel dovnitř za ní. Vzal jsem si košík a bloumal za ní uličkami tichého supermarketu. Ale držel jsem se v bezpečné vzdálenosti.

Bezpečné? Být ve stejné zemi jako tahle ženská není bezpečné. „Vypadni,“ přikázal jsem si, ale dál jsem se šoural za ní. Ona si ale nic nekoupila. Vypadalo to, že si nepřišla pro nic konkrétního.

Na rozdíl ode mě.

Já přišel za jasným účelem. Odvrátit průšvih.

A přesto jsem měl pocit, že se řítím do průšvihů ještě mnohem většího.

Kapitola 6

BEAU

V pondělí v osm večer jsem vešla skleněnými dveřmi do vstupní haly James House, hypermoderní dvacetipatrové budovy ve východní části města. Okamžitě mě zaskočilo to množství zrcadel. Visela na všech stěnách i dveřích, dokonce i těch od výtahu.

Recepční zvedl hlavu. „Co si přejete?“ Byl to urostlý muž se znepokojivým počtem piercingů v obličeji a obdivuhodným plnovousem. Je to recepční? Člen ochranky? Nebo ani jedno?

„Mám schůzku s Jamesem Kellym. Jmenuju se Beau.“

„Říkal, že vás mám poslat rovnou nahoru.“ Zatímco mě vedl k výtahu, snažila jsem se vyhýbat všem zrcadlům. Nakoukla jsem za recepční pult a spatřila desítky obrazovek. Bezpečnostní kamery. Všude. To není nic nezvyklého. Ale tolik?

Protáhl čipovou kartu čtečkou a dveře se s cinknutím otevřely. Další zrcadla. Muž vešel do kabiny a zmáčkl na ovládacím panelu několik tlačítek. „Odveze vás přímo do nejvyššího patra.“ Podržel mi dveře, abych mohla dovnitř.

„Díky.“

On zamyšleně přikývl, dveře se zavřely a já zůstala sama se svým odrazem. Zamžourala jsem, naklonila se blíž a zblízka se zadívala sama sobě do očí. Do obvykle prázdných očí, které teď přetékaly zvědavostí. „Co to

děláš, Beau?“ zeptala jsem se tiše. „Vypadni.“ Prohrábla jsem si rozpuštěné medové vlasy, rozčísla dlouhé konečky prsty a přehodila si je přes jedno rameno. Jsou vlnité. Nevladatelné. S povzdechem jsem je svázala do ledabylého ohonu, stáhla si rukávy nadměrně velké košile a zamotala ohon do drdolu.

Dveře se otevřely a mně spadla brada. „Do háje,“ zašeptala jsem s pohledem upřeným k prosklené stěně. Za ní se rozkládalo panorama Miami v záři zapadajícího slunce. Dechberoucí. Okouzlující. Vystoupila jsem z výtahu a ohromeně se rozhlédla kolem sebe. Zjistila jsem, že skleněná tabule se táhne přes tři stěny. Jako bych se ocitla v obřím akváriu. Jediná velická místnost. Všechny stěny skleněné... co tady sakra chce malovat?

„Haló?“ zavolala jsem a přešlapovala u výtahu. U zadní stěny jsem si všimla schodiště. I to bylo skleněné a každý plovoucí schod byl protkaný bílými vlákny. Všude hořely svíčky, a jejich mihotavé světlo ještě umocňovalo dojem z už tak majestátného prostoru. Zachvěla jsem se a podívala se na mobil. Přesně osm. „Haló?“ zavolala jsem znovu, tentokrát hlasitěji. Nic. Nechtěla jsem po tom akváriu courat sama, a tak jsem vytočila jeho mobil. Zvonilo to a zvonilo, až hovor spadl do schránky. „Ehm... dobrý den, to jsem já. Jsem tady, a vy tu nejste. Stojím u výtahu na prahu vašeho skleněného zámku.“ Cítila jsem se... nejistě.

Zavěsila jsem a dál trochu ztraceně čekala, až se objeví. Mezitím jsem si v hlavě přehrávala, co všechno jsem o Jamesi Kellym zjistila, což nebylo mnoho. Neměl účet na žádné sociální síti a na Googlu jsem k němu našla nic kromě starého inzerátu jedné reality, která dům před pěti lety nabízela k prodeji.